

krēsla

jauns mēness

aptumsums

rītausma

Viss ģeniālais taču ir vienkāršs. Un Stefanija Meiere, par spīti vienkāršībai, ir ģeniāla. Ģeniāls ir vampīru un vilkaču kokteilis, ģeniāls ir aizliegts un gandrīz vai bīstams stāsts par mīlestību, ģeniālas ir sajūtas, četros no rīta joprojām nespējot aizvērt grāmatu.

Aivars, 20

Šie romāni sniedz apskaidrotu apziņu, ka visi esam mirstīgi, bet tas vairs neliekas biedējoši. Drīzāk rotaļīgi un gandrīz vai pārejoši. Autore raksta par gaišām un apskaidrotām mīlestības jūtām, kas stāv pāri visam. Ar tādām šeit uz zemes nesastapties.

Daina, 42

Stāsts par Edvardu un Bellu liek atcerēties pirmo mīlestību, kad netiek domāts par racionālām lietām, netiek prātots par savu drošību. Kurš gan pusaudža gadus pa logu nav bēdzis no mājām, lai satiktos ar mīļoto... Ja vēlies atcerēties pirmo kaislīgo mīlestību, tad šo grāmatu ir vērts izlasīt; un vēl tā mums dod iespēju nokļūt fantāziju pasaulē, kur nav nekā neiespējama!

Līga, 23

Smieklīgi, bet starp meitenēm skolā ir pamatīgi strīdi par to, kurš ir foršāks – Edvards vai Džeikobs. Domāju, ka šie divi pretmeti vēl gadiem ilgi būs visu meiteņu ideāli.

Santa, 15

Jebkuri nostāsti un baumas par šīm grāmatām ir nepatiesi... Tās ir daudz labākas, gluži vai pārdabiskas! Tās lasīt ir grēks, bet nelasīt – vēl lielāks.

Zenta, 17

Šie romāni ir kā narkotika! Kad nelieto – domā tikai par bīdi, kad atkal varēsi lietot; kad lieto – ceri, ka šis mirklis nekad nebeigsies. Tas ir vienīgais fantastikas stāsts, kuram es esmu noticējusi un kuru lasot esmu smējusies, kliegusi, kodusi pirkstos un plēsusi matus ar tādu enerģiju, ka blakusistabā esošie jautā, vai nevajag saukt ātros! Tā ir grāmata, kura iedvesmo un ceļ nebijušos augstumos un pret kuras radīto atkarību neiebilst ne mans ārsts, ne vecāki!

Karīna, 23

Stefanijas Meieres romāni ievilina savā noslēpumainajā, burvīgajā pasaulē, un nekas vairs nešķiet kā iepriekš. Visapkārt tu spēj saskatīt neparasto un krāšņo, tavas bailes pieņem citādu izskatu un slēptākās domas un sapņi pārvēršas realitātē, kurā tu nokļūsti kopā ar Bellu un Edvardu. Tava sirds sitas vienā ritmā ar varoņu sirdīm, un uz lūpām tu esi spējīgs izgaršot piedzīvojumus un bailes...

Ieva, 17

Šīm grāmatām ir tikai viena slikta īpašība: tās izlasās tik ļoti ātri! Kopš iznāca “Krēslā”, esmu izlasījusi to jau piecas reizes. Par skolas obligātās literatūras sarakstu esmu aizmirsusi vispār. “Jaunu mēnesi” gan esmu paguvusi izlasīt tikai divreiz – jātāv garā radnieku rindā. Maģiskas grāmatas!

Zīle, 16

Nedomāju, ka “Krēslā” un “Jaunā mēnesī” mani vilināja skaistais mīlasstāsts, par ko visi ir tik lielā sajūsmā. Mani fascinēja prototipi, kādus ir radījusi Stefaniija Meiere, – Edvards, Džeikobs, Kārlails, tāpat arī Bella, Alise un citi. Ir aizraujoši raudzīties uz pašu pilnību, un arī šīs grāmatas ir teju pati pilnība.

Guntis, 24

S T E P H E N I E M E Y E R

eclipse

S T E F A N I J A M E I E R E

aptumsums

No angļu valodas tulkojusi
Ieva Elsberga

821.111(73)-31
Me 195

Stephenie Meyer

ECLIPSE

Text copyright © 2007 by Stephenie Meyer

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, USA.

All rights reserved.

Cover design © Gail Doobinin

Cover photo © Roger Hagadone

Cover © Hachette Book Group

Stefanija Meiere

APTUMSUMS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Redaktore *Dace Barone*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. Nr. T-63.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Ieva Elsberga, 2009

© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, 4. izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2021

ISBN 978-9934-0-0668-5

Manam vīram Pančo – par pacietību, mīlestību,
draudzību, humora izjūtu un to, ka viņš piekrita
pusdienot ārpus mājas.

Un arī maniem bērniem Geibam, Setam un Eli –
par to, ka sniežat man tik lielu mīlestību, par
kādu daudzi būtu gatavi atdot dzīvību.

SATURS

PROLOGS	13
1. ULTIMĀTS	15
2. IZVAIRĪŠANĀS.....	43
3. IEMESLI	70
4. DABA	94
5. LIKTEŅA IEZĪMĒTAIS PĀRIS	113
6. ŠVEICE.....	130
7. NELAIMĪGAS BEIGAS.....	149
8. DUSMAS.....	166
9. MĒRĶIS.....	187
10. SMARŽA.....	202
11. LEĢENDAS	224
12. LAIKS.....	248
13. JAUNDZIMUŠIE	266
14. PAZIŅOJUMS.....	285
15. DERĪBAS.....	301
16. LAIKMETS	317
17. ALIANSE	334
18. APMĀCĪBA	350
19. SAVTĪBA	374
20. KOMPROMISS	395
21. PĒDAS.....	419
22. UGUNS UN LEDUS.....	442
23. BRIESMONE.....	458
24. STRAUJŠ LĒMUMS.....	479
25. SPOGULIS	498
26. ĒTIKA.....	520
27. VAJADZĪBAS	541
EPILOGS. IZVĒLE. DŽEIKOBS BLEIKS	555

Uguns un ledus

*Dažs teic, ka pasaulei gals pienāks ugunī,
Dažs – ka tas meklējams ledū.
Baudas karstumu atminoties,
Atbalstu tos, kas saka – uguns.
Bet, ja man būtu jāmirst divreiz,
Šķiet, es gana labi pazīstu naidu,
Lai teiktu, ka iznīcībai ledus
Arī der tikpat labi
un pietiek ar to, lai mirtu.*

Roberts Frosts

PROLOGS

VISAS MŪSU PŪLES IZBĒGT IR BIJUŠAS VELTAS.

Mana sirds bija sastingusi ledū, kad es lūkojos, kā viņš gatavojas mani aizstāvēt. Tas, cik spraigi viņš bija koncentrējies, neliecināja ne par mazāko šaubu ēnu, kaut arī pretinieku bija tik daudz. Es zināju, ka nevaram gaidīt palīdzību, – šajā pašā brīdī viņa ģimene cīnījās par tās locekļu dzīvību tikpat noteikti kā viņš – par mūsu abu.

Vai man kādreiz būs lemts uzzināt otras cīņas iznākumu? Vai uzzināšu, kas uzvarēja un kas – zaudēja? Vai es nodzīvošu tik ilgi?

Izredzes nešķita īpaši labas.

Nevaldāmi alkstot pēc manas nāves, melni degošas acis vēriģi uzmanīja, vai pienāks mirklis, kad mana aizstāvja uzmanība būs novērsta. Mirklis, kurā man noteikti būs jāmirst.

Kaut kur – tālu, tālu aukstajā mežā – iegaudojās vilks.

1. ULTIMĀTS

Bella...

~~nezinu, kāpēc Tu liec Čārlijam nest Bilijam
zīmītes, it kā mēs būtu otrklasnieki, — ja es
gribētu ar Tevi runāt, tad atbildētu uz
Tu izdarīji izvēli, ja? Tu nevari dabūt visu
uzreiz, kad~~

~~Kas tieši vārdu savienojumā “nāvīgi-
ienaidnieki” ir pārāk sarežģīts~~

~~Paklān, es zinu, ka uzvedos kā stulbenis, bet
citas izvēles nav~~

~~Mēs nevaram būt draugi, ja Tu visu laiku esi
kopā ar baru~~

~~Kad es par Tevi domāju pārāk daudz, ir vēl
launāk, tāpēc vairs neraksti~~

~~Jā, man arī Tevis pietrūkst. Ļoti. Bet tur neko
nevar darīt. Piedod.~~

Džeikobs

Pārlaidu pirkstus lapai, aptaustīdama negludumus vietās, kur Džeiks bija piespiedis pildspalvu tik cieši, ka tā gandrīz izplēsa papīrā caurumus. Spēju iztēloties, kā viņš to raksta – kricelē savā ķeburainajā rokkrakstā, ar svītru pāršņāpj rindu pēc rindas, kad vārdi nesanāk tādi, kā gribēts; varbūt viņš savā pārāk lielajā plaukstā pat pārļauž pildspalvu – tas izskaidrotu

tintes traipus. Iedomājos, kā bezspēcīgās dusmās saraucas viņa melnās uzacis un pierē ievilkas rievās. Ja es būtu tur klāt, varbūt smietos. *Neizmežģī smadzenes, Džeikob*, es būtu viņam teikusi. *Vienkārši saki, kas tev sakāms.*

Tagad, vēlreiz pārļausot jau no galvas zināmos vārdus, smieklī man nebija prātā. Mani nepārsteidza Džeikoba atbilde uz lūdzošo zīmīti, kuru – kā jau tipiska otrklasniece, uz ko mans draugs norādīja, – biju iedevusi Čārlijam, tētis to nodeva Bilijam un tas tālāk savam dēlam. Rakstītā jēgu es zināju, iekams biju atvērusi sūtījumu.

Pārsteidzoši bija tas, cik ļoti mani sāpināja ikviena nosvītrotā rindiņa – it kā burtu smailes grieztu kā asmeņi. Vēl vairāk – ikviens dusmu pilnais iesākums slēpa dziļi aizskartas jūtas. Džeikoba sāpes man sāpēja vairāk nekā manējās.

Manas domas piepeši pārtrauca no virtuves nākoša ne ar ko nesajaucama deguma smaka. Kādā citā mājā, kurā es pati negatavoju ēdienu, deguma smaka nebūtu iemesls panikai.

Iebāzu saņurcīto zīmīti džinsu aizmugures kabatā un metos skriet, zibens ātrumā nolidodama pa kāpnēm lejasstāvā.

Spageti mērces burka, kuru Čārlijs bija iebāzis mikroviļņu krāsnī, paguva apgriezties tikai vienu reizi, kad es jau atrāvu durtiņas un izrāvu to ārā.

– Ko es izdarīju nepareizi? – Čārlijs gribēja zināt.

– Vispirms ir jānoņem vāciņš, tēt. Metāls mikroviļņu krāsnīm nenāk par labu. – Runādama es žigli noskrūvēju burkas vāku, izgāzu pusi mērces bļodā un ieliku bļodu mikroviļņu krāsnī un burku – atpakaļ ledusskapī. Neregulējusi laiku, ieslēdzu krāsnī.

Čārlijs savilka lūpas un vēroja manu darbošanos. – Vai ar makaroniem es visu izdarīju pareizi?

Iemetu skatu kastrolī uz plīts – no tā nāca deguma smaka, kas arī bija pievērsusi manu uzmanību. – Derētu samaisīt, – es

pacietīgi sacīju. Atradusi karoti, mēģināju atmudzināt katla dibenam pielipušo kunkuli.

Čārlijs nopūtās.

– Kam par godu tu plosies? – es pajautāju.

Tētis sakrustoja rokas uz krūtīm un pameta drūmu skatienu ārā pa logu, tur kā ar spaiņiem gāza lietus. – Nesaprotu, par ko tu runā, – viņš norūca.

Es biju ieintrīgēta. Čārlijs gatavo vakariņas? Un ko nozīmē viņa nelāgā oma? Edvarda vēl nebija; parasti tētis tādu attieksmi pietāupīja brīžiem, kad klāt bija mans puisis, īpaši cenzdamies ik vārdā un kustībā pasvītrot vārda “nelūgts” nozīmi. Čārlija pūles bija pavisam liekas – Edvards arī bez tāda teātra skaidri zināja, ko mans tētis domā.

Es maisīju makaronus un kodīju lūpu, juzdama pazīstamu saspringumu, domās nosaucot Edvardu par savu puisi. Tas nebija pareizais vārds, nekādā ziņā. Mūžīgām saitēm vajadzēja kādu spilgtāku apzīmējumu... Bet ikdienišķā sarunā tādi vārdi kā “liktenis” un “nolemtība” tiešām izklausās samāksloti.

Edvardam padomā bija cits vārds, un tieši tas bija iemesls saspringumam, ko tagad izjutu. Tikai iedomājoties vien, es jutos nervoza.

Līgavainis. Vēe! Noskurinājos, tik pretīgs man likās šis vārds.

– Vai esmu kaut ko palaidusi garām? Kopš kura laika tu gatavo ēst? – jautāju Čārlijam un pabakstīju spageti kamolu, kas valstījās vārošajā ūdenī. – Vai varbūt būtu jāsaka – *mēģini* gatavot ēst.

Uzrunātais paraustīja plecus. – Nav neviena likuma, kas man aizliegtu paša mājā gatavot maltīti.

– Tu jau to zini labāk, – es attraucu, ar smīnu uzlūkodama viņa ādas jakai piesprausto žetonu.

– Ha! Tas bija labs joks. – Tētis novilka jaku, it kā mans skatiens būtu viņam atgādinājis, ka tā joprojām ir mugurā,

un uzkāra uz pakaramā, ko izmantoja saviem darba piederumiem. Ieroča josta karājās turpat – viņš jau vairākas nedēļas nebija uzskatījis par vajadzīgu to ņemt līdzi uz iecirkni. Mazās Vašingtonas štata pilsētiņas Forksas mieru vairs nesatricināja satraucoši cilvēku pazušanas gadījumi, mūžam pielijušajos mežos vairs nebija manīti milzīgi, noslēpumaini vilki...

Es klusēdama bakstīju makaronus, zinādama, ka par to, kas nu viņam bija uz sirds, Čārlijs sāks runāt tad, kad pats gribēs. Mans tētis nebija liels runātājs, un pūles, kādas viņš bija pielicis, lai pagatavotu īstas vakariņas, skaidri norādīja, ka šoreiz viņam prātā ir neparasti daudz sakāmā.

Es ierasti uzmetu skatienu pulkstenim – ap šo laiku es to darīju ik pēc dažām minūtēm. Bija atlikusi mazāk nekā pusstunda.

Pēcpusdienas bija grūtākais laiks. Kopš dienas, kad mans kādreizējais labākais draugs (un vilkacis) Džeikobs Bleks bija Čārlijam nosūdzējis, ka es slepus braucu ar motociklu, – nodevību viņš izdarīja, lai tētis man noteiktu mājas arestu un es nevarētu pavadīt laiku kopā ar savu puisi (un vampīru) Edvardu Kalenu, – Edvardam bija atļauts pie manis nākt tikai no septiņiem līdz deviņiem trīsdesmit vakarā – tikai manās mājās un mana tēva vienmēr glūnīgi sapīkušā skatienu uzraudzībā.

Tagadējais režīms bija stingrāks nekā iepriekšējais, ar kuru mani sodīja par neizskaidroto pazūšanu uz trim dienām un to starpgadījumu, kad biju lēkusi no klints.

Protams, Edvardu es joprojām satiku skolā, tur nu Čārlijs neko nevarēja darīt. Un vēl Edvards arī gandrīz katru nakti pavadīja manā istabā, bet par to gan Čārlijam nekas nebija zināms. Edvarda prasme viegli un klusi ierāpties pa manas istabas logu otrajā stāvā bija gandrīz tikpat noderīga kā spēja lasīt Čārlija domas.

Kaut arī pēcpusdiena bija vienīgais laiks, kad mēs ar Edvardu bijām šķirti, ar to pietika, lai darītu mani nemierīgu, un laiks allaž vilkās gliemeža gaitā. Tomēr savu sodu izcietu nesūdzēdamās, jo, pirmkārt, labi zināju, ka esmu to pelnījusi, un, otrkārt, nevēlējos sāpināt tēti, aizejot prom tagad, kad manā nākotnē jau tik tuvu vīdēja cita, Čārlijam neredzama šķiršanās.

Tētis, par kaut ko zūdīdamies, apsēdās pie galda un atšķīra samirkušo avīzi. Jau pēc dažām sekundēm viņš nosodoši sāka klakšķināt mēli.

– Nesaprotu, kāpēc tu lasi ziņas, tēt. Tās tevi tikai satrauc.

Viņš mani ignorēja, skatīdamies uz apdrukāto papīru.

– Tāpēc jau visi vēlas dzīvot mazpilsētās. Tas ir izsmieklis.

– Ko tad lielpilsētas šoreiz nogrēkojušās?

– Sietla, iespējams, iegūs valsts slepkavību galvaspilsētas “godu”. Pēdējās divās nedēļās tur notikušas piecas vēl neatklātas slepkavības. Vai tu spēj iztēloties tādu dzīvi?

– Man šķiet, ka Fīniksa slepkavību skaita ziņā ir augstākā vietā, tēt. Es *esmu* tā dzīvojusi. – Un man nekad ne tuvu nebija gadījies kļūt par slepkavības upuri, iekams biju pārvākusies uz šo drošo mazpilsētu. Patiesībā mana galva bija vairākos slepkavnieku sarakstos... Man rokās nodrebēja karote, izšļakstot ūdeni.

– Nu, es tur nedzīvotu ne par kādu naudu, – Čārlijs norūca.

Atmetu ar roku vakariņu glābšanai un sāku klāt galdu. Nācās izmantot steika nazi, lai nogrieztu spageti Čārlijam un sev. Tētis tikai noskatījās, viņa seja bija pavisam samulsusi. Pārlējis savu porciju ar mērci, viņš ķērās klāt vakariņām. Es, cik labi spēdama, noslēpu arī savu makaronu kunkuli un bez īpašas sajūsmas sekoju viņa paraugam. Brīdi mēs ēdām klušēdami. Čārlijs joprojām lasīja ziņas, tāpēc es paņēmu krietni nodriskāto “Kalnu auku” eksemplāru, atšķīru tur, kur biju

palikusi šorīt brokastlaikā, un mēģināju aizmirsties gadsimtu mijas Anglijā, gaidīdama, kad tētis sāks runāt.

Es biju tikusi līdz tai vietai, kur atgriežas Hitklifs, kad Čārlijs nokremšļojās un nosvieda avīzi uz grīdas.

– Tev ir taisnība, – viņš atzina. – Es tiešām to darīju ar noteiktu iemeslu. – To sakot, viņš pamāja uz līmīgo masu. – Es gribēju ar tevi aprunāties.

Noliku grāmatu; muguriņa jau bija tā izirusi, ka sējums plakani piegūla galdam. – Tu būtu varējis vienkārši pajautāt.

Viņš pamāja, saraukdams uzacis. – Labi. Nākamreiz es to atcerēšos. Man likās: ja tavā vietā uztaisīšu vakariņas, tu atmaigsi.

Es iesmējos. – Tas bija pareizs lēmums – tavu pavārmākslas spēju dēļ es esmu maigāka par maigu. Ko tu gribēji, tēt?

– Runa ir par Džeikobu.

Jutu, ka seja sastingst. – Kas tad ir ar viņu? – es stīvām lūpām pajautāju.

– Mierīgi, Bella. Es zinu, ka joprojām esi apvainojusies par to, ka viņš tevi nosūdzēja, bet tas bija pareizi. Viņš rikojās ļoti atbildīgi.

– Atbildīgi, – es mēdoši atkārtāju, izbolīdama acis. – Kā tad. Nu, kas tad ir ar Džeikobu?

Nevērīgais jautājums atbalsojās man galvā nepavisam ne ikdienišķi. *Kas ir ar Džeikobu? Ko es ar viņu iesāķu?* Manu kādreizējo labāko draugu, kas tagad bija... kas? Mans ienaidsnieks? Es sarāvos.

Čārlija seja piepeši kļuva piesardzīga. – Nedusmojies uz mani, labi?

– Dusmoties?

– Patiesībā runa ir arī par Edvardu.

Es samiedzu acis.

Čārlija balss kļuva īgnāka. – Es viņam ļāju nākt šurp, vai tā nav?

– Tas tiesa, – es piekritu. – Uz īsu brīdi. Protams, laiku pa laikam tu varētu ļaut man uz īsu brīdi iziet arī ārpus mājas, – es turpināju. Protams, tas bija tikai joks: es zināju, ka līdz mācību gada beigām atradīšos mājas arestā. – Pēdējā laikā es uzvedos visai labi.

– Patiesībā tieši par to es arī gribēju aprunāties... – Čārlija sejā negaidīti atplauka smaids, savelkot krunciņās ādu ap acīm; piepeši viņš izskatījās divdesmit gadus jaunāks.

Tēta smaidā es saskatīju vāju cerības atblāzmu, bet turpināju lēni:

– Tu mani mulcini, tēt. Vai mēs te runājam par Džeikobu vai Edvardu, vai manu mājas arestu?

Smaids uzmirdzēja atkal. – Patiesībā visiem trim.

– Un kāds tam visam sakars? – es piesardzīgi pajautāju.

– Nu labi. – Viņš nopūtās un kā padodamies pacēla rokas. – Es domāju, ka tev par labu uzvedību pienākas atalgojums. Lai gan esi pusaudze, tu apbrīnojami maz činksti.

Es pacēlu uzacis, un mana balss kļuva spalgāka. – Tiešām? Es esmu brīva?

Ko tas pēkšņi nozīmē? Biju pārliecināta, ka esmu nosodīta ar mājas arestu līdz brīdim, kad izvākšos, un Edvards Čārlija domās nebija redzējis nekādas šaubu ēnas...

Tētis pacēla gaisā rādītājpirkstu. – Ar vienu nosacījumu.

Mana sajūsma pagaisa. – Fantastiski, – es ievaidējos.

– Bella, tas drīzāk ir lūgums, nevis prasība, ja? Tu esi brīva. Bet es ceru, ka savu brīvību tu izmantosi... saprātīgi.

– Ko tas nozīmē?

Viņš vēlreiz nopūtās. – Zinu, ka jūties apmierināta, visu laiku pavadot kopā ar Edvardu...

– Es pavadu laiku arī kopā ar Alisi, – pārtraucu. Edvarda māsai nekādi apmeklējumu laiki nebija noteikti; viņa nāca un gāja, kā vien iepatikās. Čārlijs meitenes prasmīgajās rokās kusa kā vasks.

– Tas tiesa, – viņš piekrita. – Bet tev ir arī citi draugi, izņemot Kalenus, Bella. Vai vismaz *bija*.

Ilgi mēs klusēdami vērāmiem viens otrā.

– Kad tu pēdējo reizi runāji ar Andželu Vēberi? – viņš noprasīja.

– Piekdien pusdienlaikā, – es nekavējoties atbildēju.

Pirms Edvarda atgriešanās mani skolas draugi bija sadalījušies divās grupās. Es parasti par tām domāju kā *labie* pret *ļauņajiem*. Mēs un *viņi* arī bija piemērots apzīmējums. Labie bija Andžela, viņas pastāvīgais draugs Bens Čenijs un Maiks Ņūtons; visi trīs man bija augstsirdīgi piedevuši to, ka pēc Edvarda aiziešanas es sajuku prātā. Lorena Melroja bija *viņu* puses ļaunuma centrs, un gandrīz visi pārējie, ieskaitot manu pirmo draudzeni Forksā, Džesiku Stenliju, izskatījās tīri apmierināti ar viņas politiku, kas bija vēsta pret mani.

Pēc tam kad Edvards atgriezās skolā, robeža starp abām nometnēm kļuva vēl izteiktāka.

Edvarda atkalparādīšanās gan bija nodarījusi kaitējumu manai draudzībai ar Maiku, bet Andžela palika man nelokāmi uzticīga un Bens sekoja draudzenes paraugam. Lai gan lielākā daļa cilvēku juta dabisku vēlmi atrasties pēc iespējas tālāk no Kaleniem, Andžela pusdienu pārtraukumā ik dienu paklausīgi sēdēja blakus Alisei. Pēc dažām nedēļām pat sāka izskatīties, ka viņa tur jūtas labi. Bija grūti pretoties Kalenu burvībai – ja deva viņiem iespēju to izpaust.

– Ārpus skolas? – Čārlijs mani atsauca tagadnē.

– Ārpus skolas es neesmu satikusi *nevienu*, tēt. Man ir mājas arests, vai atceries? Un Andželai arī ir puisis. Viņa vienmēr ir kopā ar Benu. *Ja* es tiešām esmu atbrīvota, – es sacīju, izklaudamās ļoti skeptiska, – mēs varētu kaut kur aiziet četratā.

– Nu labi. Bet... – Tētis brīdi vilcinājās. – Agrāk jūs ar Džeiku bijāt nešķirami, un tagad...

Es pārtraucu: – Vai vari runāt skaidru valodu, tēt? Kādi ir tavi nosacījumi?

– Es nedomāju, ka tev sava puīša dēļ vajadzētu pamest visus pārējos draugus, Bella, – viņš stingri sacīja. – Tas nav labi, un man šķiet, ka tava dzīve būtu līdzsvarotāka, ja tajā būtu vēl arī citi cilvēki. Tas, kas notika pagājušajā septembrī...

Es sarāvos.

– Ja tava dzīve, – viņš it kā aizstāvējās, – necentrētos tikai ap Edvardu Kalenu, varbūt tā nebūtu noticis.

– Būtu noticis tieši tā, – es nomurmināju.

– Varbūt jā, varbūt ne.

– Tātad – noteikumi? – es atgādināju.

– Izmanto atgūto brīvību, lai satiktos arī ar citiem draugiem. Gādā par līdzsvaru.

Es lēni pamāju. – Līdzsvars ir laba lieta. Bet vai man ir jāievēro kādas noteiktas laika kvotas?

Tētis saviebās, bet papurināja galvu. – Es negribu visu sarežģīt. Tikai neaizmirsti savus draugus...

Tieši draugi bija tas, kas man jau tagad bija kļuvis par mokošu dilemmu. Draugi. Cilvēki, kurus viņu pašu drošības vārdā es pēc izlaiduma vairs nekad nedrīkstēšu satikt.

Kāda rīcība būtu pareizāka? Pavadīt laiku kopā ar viņiem, kamēr to vēl varu? Vai arī sākt nošķirties jau tagad, lai pāreja nebūtu tik krasa? Otra iespēja lika man nodrebēt bailēs.

– ...īpaši tas attiecas uz Džeikobu, – Čārlijs piemetināja, iekams biju paguvusi izdomāt ko vairāk.

Tā bija vēl sāpīgāka dilemma par pirmo. Man vajadzēja brīdi, lai atrastu pareizos vārdus. – Ar Džeikobu varētu būt... sarežģījumi.

– Bleki ir gandrīz mūsu pašu ģimene, Bella, – Čārlija balss atkal bija stingra un tēvišķa. – Un Džeikobs tev ir bijis ļoti, ļoti labs draugs.

– To es zinu.

– Vai tad tev viņa nemaz nepietrūkst? – Čārlijs nesaprata.

Piepeši man rīklē iestrēga kamols. Pirms spēju atbildēt, bija divas reizes jānokremšļojas. – Jā, man viņa pietrūkst, – es atbildēju, joprojām lūkodomās grīdā. – Man viņa ļoti pietrūkst.

– Kur tad tādā gadījumā ir sarežģījumi?

To es nedrīkstēju paskaidrot. Tas, ka normāli cilvēki – tādi *cilvēki* kā es un Čārlijs – zina par slepeno mītu un briesmoņu pilno pasauli visapkārt, bija pret noteikumiem. Es šo pasauli pazinu – un tādēļ man draudēja ne mazums briesmu. Es negribēju arī Čārliju ievilkt sev līdzi.

– Mums ar Džeikobu ir... nesaprašanās, – es lēnām atzinos. – Tas ir, nesaprašanās attiecībā uz draudzību. Neizskatās, ka Džeikam ar to vienmēr pietiktu. – Savu attaisnojumu es savērpju no patiesām, bet maznozīmīgām detaļām – gluži nenozīmīgām salīdzinājumā ar faktu, ka vilkaču bars, kuram Džeikobs piederēja, spīvi ienāda Edvarda vampīru ģimeni – un tādējādi arī mani, jo es biju cieši apņēmusies kļūt par viņu ģimenes locekli. Tādu jautājumu nevarēja atrisināt ar zīmīti, un uz maniem zvaniem viņš neatbildēja. Bet vampīri negribēja ne dzirdēt par manu plānu izrunāties ar vilkaci personīgi.

– Vai tad Edvards neatzīst kādu drusku veselīgas konkurences? – tagad Čārlijs kļuva dzēlīgs.

Es uzmetu viņam drūmu skatienu. – Nekādas konkurences nav.

– Izvairoties no Džeika, tu viņu sāpini. Viņš labprātāk būtu ar tevi draugos nekā nesatiktos vispār.

Ak tā, tagad izrādās, ka es izvairoš no viņa?

– Esmu visai droša, ka Džeiks nemaz nevēlas būt mans draugs. – Šķīta, ka vārds apdedzina mēli. – Un vispār – kāpēc tu par to iedomājies?

Čārlijs izskatījās nokaunējies. – Šis temats šodien kaut kā uzpeldēja sarunā ar Biliju...

– Jūs ar Biliju tenkojat kā divas tantes, – es kurnēju, nikni iecirzdama dakšīņu salīpušajos makaronos savā šķīvī.

– Bilijš raizējas par Džeikobu, – Čārlijs sacīja. – Džeikam pašlaik ir grūti... Viņam ir depresija.

Es sarāvos, bet turpināju blenzt uz ēdiena pikuci.

– Un kādreiz tu tik ļoti priecājies, ja varēji pavadīt dienu kopā ar Džeiku, – Čārlijs nopūtās.

– Es esmu laimīga *tagad*, – nikni izgrūdu caur zobiem.

Kontrasts starp maniem vārdiem un balss toni salauza spriedzi. Čārlijs izplūda smieklos, un arī es nenoturējos.

– Labi jau, labi, – piekritu. – Līdzsvars.

– Un Džeikobs, – viņš uzstāja.

– Es mēģināšu.

– Labi. Atrodi līdzsvaru, Bella. Un jā, tev ir pienākusi vēstule, – Čārlijs pabeidza, nemaz nemēģinādams plūstoši pāriet uz citu tematu. – Tā ir pie plīts.

Es pat nepakustējos; manas domas tinās ap Džeikoba vārdu. Pienākušajā vēstulē droši vien bija tikai reklāma. Vakar es biju saņēmusi paciņu no mammas un neko citu negaidīju.

Čārlijs atgrūda krēslu no galda un piecēlies izstaipījās. Viņš aiznesa savu šķīvī uz izlietni, bet, vēl neatgriezis krānu, pagrūda man biezu aploksni. Tā pārslīdēja galdam un atsitās pret manu elkoni.

– Ēe... paldies, – nomurmināju, pārsteigta par tādu uzstājību. Tad es ieraudzīju atpakaļ adresi. Vēstule bija no Aļaskas Dienvidaustrumu Universitātes. – Tas bija ātri. Laikam jau arī tur esmu nokavējusi pieteikšanos.

Čārlijs iegrudzinājās.

Pagriezu aploksni otrādi un uzmetu viņam niknu skatienu. – Tā ir vaļā.

– Mani māca ziņkārība.

– Esmu šokēta, šerif. Svešas korespondences atvēršana ir valsts mēroga noziegums.

- Ak, vienkārši taisi vaļā un lasi.
Izvilku vēstuli un salocītu lekciju plānu.
- Apsveicu, – tētis sacīja, iekams paguvu kaut ko izlasīt.
- Pirmā pozitīvā atbilde.
- Paldies, tēt.
- Mums vajadzētu aprunāties par studiju maksu. Man ir iekrāts drusku naudas...
- Ei, ei, es neko negribu par to dzirdēt. Es neaiztikšu tavu pensijas naudu, tēt. Man ir mans koledžas konts. – Kas nu no tā vēl bija palicis pāri; nekā daudz tur nebija arī sākumā.
- Čārlijs sarauca uzacis. – Dažas vietas ir diezgan dārgas, Bello. Es gribu palīdzēt. Tev nav jātriecas prom uz Aļasku tikai tāpēc, ka tas ir lētāk.
- Tas nebija lētāk, nepavisam. Bet tas *bija* tālu prom, un Džūno pilsētā bija apmācies vidēji trīssimt divdesmit vienu dienu gadā. Pirmais punkts bija mana prasība, otrs – Edvarda.
- Man naudas pietiek. Turklāt tur ir plaši pieejams finansiāls atbalsts. Ir viegli dabūt aizņēmumu. – Cerams, es neblefoju pārāk klaji. Patiesībā es šajā jautājumā nebiju īpaši iedziļinājusies.
- Tātad... – Čārlijs ierunājās, bet tad savilka lūpas un apklusis novērsās.
- Kas – tātad?
- Nekas. Es tikai... – tētis sarauca pieri. – Es tikai iedomājos, kādi... kādi ir Edvarda plāni nākamajam gadam?
- Ā.
- Un?
- Mani izglāba trīs žigli klauvējieni pie durvīm. Čārlijs izboļīja acis, un es pielēcu kājās.
- Nāku! – es uzsaucu, kamēr Čārlijs nomurmināja kaut ko, kas izklausījās pēc “vācies prom”. Es viņu ignorēju un aizgāju ielaist Edvardu.

Smieklīgā dedzībā atgrūdu durvis vaļā, un tur nu viņš bija – mans personīgais brīnums.

Es vēl arvien apbrīnoju viņa nevainojamo seju un biju pārliecināta, ka nekad neko viņā neuztveršu kā pašu par sevi saprotamu. Ar acīm es noglāstīju bālos vaibstus: apņēmīgi stūraino zoda līniju, maigāko līniju, kas iezīmēja pilnīgās lūpas, kuras tagad savilkās smaidā, taisno degunu, asi izteiktos vaigu kaulus, gludo, marmorbalto pieri, kuru daļēji sedza lietū pietumsuši bronzas krāsas mati...

Par acīm es domāju pašās beigās, jo zināju, ka tad, kad tajās ielūkošos, pavisam noteikti zaudēšu spēju skaidri spriest. Acis bija lielas, silti zeltainas, un tās iekļāva biezas, melnas skropstas. Lūkojoties Edvardam acīs, mani allaž pārņēma neparasta sajūta – it kā mani kauli būtu no vates. Arī galva mazliet reiba, bet varbūt tikai tāpēc, ka biju piemirsusi elpot. Jau atkal.

Par Edvarda seju jebkurš vīriešu kārtas modelis pasaulē būtu gatavs pārdot dvēseli. Un tāda droši vien arī būtu cena – viena dvēsele.

Nē. Es tam neticēju. Jutos vainīga, ka vispār esmu par to iedomājusies, un nopriecājos – kā tas gadījās bieži vien –, ka esmu vienīgā, kuras domas Edvardam ir noslēpums.

Pasniedzos pēc mīlotā rokas un nopūtos, kad viņa vēsie pirksti atrada manējos. Viņa pieskāriens sniedza man dīvainu atvieglojumu – it kā man kaut kas būtu sāpējis un tagad sāpes piepeši būtu rimušās.

– Sveiks. – Es pasmaidīju par pašas visai vārgo sveicienu.

Viņš pacēla mūsu sadotās rokas un ar delnas virspusi noglāstīja manu vaigu. – Kā pagāja tava pēcpusdiena?

– Lēni.

– Manējā tāpat.

Aizvēris acis, Edvards pacēla manu roku, ar degunu noglāstīja plaukstu locītavu un, nepavērdams plakstus, pasmaidīja.

Reiz viņš bija sacījis, ka tas esot tāpat kā izbaudīt vīna smaržas buketi, vīnu nedzerot.

Es zināju, ka manu asiņu smarža, kas Edvardam likās daudz saldāka par jebkura cita cilvēka asiņu smaržu – tiešām kā vīns alkoholiķa degunam salīdzinājumā ar ūdeni –, liek viņam ciest mokošas slāpes. Bet neizskatījās, ka viņš no tā vairītos tik ļoti, kā bija vairījies kādreiz. Es tikai attāli spēju iztēloties, kādas Herkulesa cienīgas pūles viņam vajadzīgas, izdarot tik vienkāršu kustību.

Mani skumdināja tas, ka viņam ir tik ļoti jāmokās. Mierināju sevi ar domu, ka jau pavisam drīz vairs nesagādāšu tādas sāpes.

Tad es izdzirdu tuvojamies Čārliju – viņš, kā parasti, stam-pāja ar ziloņa soļiem, lai izrādītu savu nepatiku par atnākušo viesi. Edvards strauji atvēra acis un nolaida rokas, tomēr patu-rēdams manu plaukstu savējā.

– Labvakar, Čārlij. – Edvards vienmēr izturējās nevaino-jami pieklājīgi, kaut arī tētis to nebija pelnījis.

Čārlijs tikai kaut ko atrūca un tad vienkārši stāvēja, sakrus-tojis rokas uz krūtīm. Pēdējā laikā viņa uzskati par vecāku uzraudzību bija stipri pārspīlēti.

– Es atnesu jaunas pieteikuma formas, – Edvards sacīja, paceldams piebāztu kartona mapi. Uz mazā pirkstiņa kā gre-dzens greznojās pastmarku rullītis.

Es ievaidējos. Vai ir atlikusi kaut viena koledža, kurā viņš mani nav piespiedis pieteikties? Un kā viņam izdevās atrast visādas spraugas pieteikšanās laikos? Bija taču gandrīz gada nogale.

Edvards pasmaidīja, it kā *spētu* lasīt manas domas; tās acīm-redzot izpauzās manā sejā. – Daži termiņi vēl nav nokavēti. Un ir vietas, kur vadība gatava izdarīt izņēmumus.

Es spēju tikai iztēloties motivāciju, kas slēpās aiz šiem izņē-mumiem. Un to, cik lielus dolāru žūkšņus tie nozīmēja.

Edwards iesmējās, redzēdams manu sejas izteiksmi.

– Vai sāksim? – viņš apjautājās, vilkdams mani pie virtuves galda.

Čārlijs nošņācās un sekoja, kaut arī par šīvakara plāniem nevarēja būt iemesla sūdzēties. Viņš ik dienas mocīja mani, pūloties piespiest, lai es pieņemu lēmumu attiecībā uz koledžu.

Es žigli noridāju galdu, kamēr Edwards izkārtoja biedējoša paskata veidlapu kaudzīti. Kad pārliku uz darba virsmas “Kalnu aukas”, viņš sarauca uzacis. Es zināju, ko viņš domā, bet Čārlijs iejaucās, vēl pirms mans draugs paguva izteikt kādu komentāru.

– Kas attiecas uz pieteikumiem koledžai, Edvard, – tētis sacīja vēl vairāk sapīcis nekā parasti – viņš vispār vairījās uzrunāt Edvardu, un, kad nekā citādi nevarēja, balsī visā krāšņumā izpaudās īgnā oma. – Mēs ar Bellu nupat runājām par nākamo gadu. Vai esi jau izlēmis, kurp dosies mācīties?

Edwards uzsmaidīja Čārlijam un atbildēja draudzīgi: – Vēl ne. Esmu saņēmis dažas pozitīvas atbildes, bet pagaidām vēl apsveru iespējas.

– Kur tu esi pieņemts? – Čārlijs nelikās mierā.

– Sirakjūsā... Hārvardā... Dārtmūtā... un šodien es saņēmu piekrītošu atbildi arī no Aļaskas Dienvidaustrumu Universitātes. – Edwards mazliet pagrieza galvu, lai varētu man piemiegt ar aci. Es noriju spurdzienu.

– Hārvardā? Dārtmūtā? – tētis murmināja, nespēdams noslēpt apbrīnu. – Mjā, tas ir visai... tas ir kaut kas. Nujā, bet Aļaskas Universitāte... par to taču tu nedomā, kad ir iespēja doties uz kādu no Efeju līgas universitātēm. Tavs tēvs droši vien vēlas...

– Kārlails allaž akceptē manus lēmumus, lai kādi tie būtu, – Edvards rāmi paziņoja.

– Hmm.

– Vai zini ko, Edvard? – es priecīgi pajautāju, viņu atbalstīdama.

– Ko tad, Bella?

Norādīju uz biezo aploksni uz virtuves letes. – Es nupat saņēmu *savu* uzņemšanas vēstuli Aļaskas Universitātē!

– Apsveicu! – viņš plati pasmaidīja. – Kāda sagādīšanās!

Čārlijs samiedza acis, un viņa skatiens nikni šaudījās starp mums. – Nu labi, – viņš pēc brīža nomurmināja. – Es iešu skatīties spēli, Bella. Līdz deviņiem trīsdesmit.

Ar tādu norādījumu viņš parasti atvadījās.

– Ēe.. tēt? Vai atminies mūsu pavisam neseno diskusiju par manu brīvību?

Viņš nopūtās. – Pareizi. Nu labi, līdz *desmitiem* trīsdesmit. Komandantstunda joprojām attiecas uz darbdienām.

– Vai Bellai vairs nav mājas aresta? – Edvards pajautāja. Kaut arī es zināju, ka patiesībā viņš nav pārsteigts, piepeši dedzīgajā balsī nevarēja saklausīt nevienu neīstu noti.

– Ar zināmiem noteikumiem, – Čārlijs caur zobiem izlaboja. – Kas tev tur par daļu?

Es saraucu pieri, bet tētis to neredzēja.

– Vienkārši ir patīkami to dzirdēt, – Edvards atbildēja. – Alise visu laiku ilgojas pēc kompānijas iepērkoties, un esmu pārliecināts, ka Bellai ļoti patiktu aizbraukt uz pilsētu. – Viņš man uzsmaidīja.

Bet Čārlijs ierūcās: – Nē! – Un viņa seja ieguva purpurārtu toni.

– Tēt! Kas par lietu?

Viņš ar pūlēm pavēra sakostos zobus. – Es negribu, ka tu tagad dodies uz Sietlu.

– Ko?

– Es tev stāstīju par to rakstu avīzē – Sietlā uzdarbojas kaut kāda slepkavnieku banda, un es gribu, lai tu tur nerādies, skaidrs?